

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389004912/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

tilbage; men saae nu for Vinduet den øverste mørke Halvdeel af en menneskelig Skikkelse. Omridset af Hoved og Skuldra var ganske tydeligt, og Yderkanterne oplyste af Maanens Skin; den syntes at vende Ryggen til Skrækken vandt Overhaand, og dæmpede hans Aandedræt. Skikkelsen sukkede, rakte den ene Haand ivejret og skrev paa Ruderne. Da svandt Junkerens Mod; det gik ham som Belzazar: hans Farve skiftedes, hans Tanker forfærdede ham, hans Lænders Ledebaand slappedes, og hans Knæer stødte sig mod hverandre. «Hvad var her at gjøre? Flugt var ikke at tænke paa; thi søgte han Døren, gennem hvilken det hvide Væsen var forsvunden, kunde han falde i et Baghold; Vinduet forsvarte sig selv, og flere Udgange havde han ikke bemærket. Rigtignok er der en Tilflugt, som mange i slige Tilfælde skulle gribe til – at krybe under Dynen; men da det er vitterligt nok, at somme Spogelser ere saa grusomt spøgefulde, at de endog trække Dynen paa Jorden, tør jeg ikke ubetinget tilraade Brugen af dette Middel. Enten kjendte vor Junker det slet ikke, eller og han skammede sig ved at berøse sig deraf. Ja hans naturlige Mod rejste sig endnu engang til den Højde, at han anraabte Skikkelsen med et: »Hvem der?» Ved dette Raab syntes den at gjøre en hurtig Vending; men svarte ikke; og efter nogle Øjeblikke sank den ganske langsom ned under Vinduet, og siden var Intet mere at høre eller see. – Ingen forvildet Vandrer kan længes saa inderligt efter Dagens Lys, som den stakkels Junker. Han turde ikke lukke sine Øjne af Frygt for, naar han atter aabnede dem, at faae Noget at see, som han ikke ønskede. Han vedblev meget mere at stirre paa Døren, Kaminen og Vinduet med ængstelig Forventning; han lyttede med stedse spændt Opmærksomhed, men hørte dog intet Andet, end Vindens Pusten, Ruderne Klirren og sit eget Aandedræt. Omridset frembrød Dagen, og saasnart det var blevet lyst nok til at skjælné enhver Gjenstand i Værelset, stod han op og undersøgte dette med største Nøjagtighed. Forgjæves: han fandt intet Spor af de natlige Besøg; Kamindørene vare lukkede; Døren til Kammeret ligesaa; Vinduet havde alle sine Kroge paa, og flere Udgange gaves der ikke. Han havde altsaa Troen ihænde, og skyndte sig at forlade dette urolige Natteherberg, med det oprigtige Forsæt, aldrig mere at betræde det.

Saasnart Herskabet havde forsamlet sig til Frokosten, og Junkeren havde givet Rapport om det mislykkede Tog, gjorde Fruen ham det naturlige Spørgsmaal: hvorledes han havde sovet ovenpaa saarnegen

Strabads? »Ret godt!« var Svaret. Frøkenen smilede: »Har I ikke lagt paa Taarnkammeret? jeg synes, min Pige talte derom.« Junkeren bejaede det; men da han for Kjeresten vilde skjule sin Frygt, fandt han det nødvendigt, ganske at fornægte sit naturlige Bekjendtskab. Frøkenen syntes ligesaa opsat paa at afnøde ham en Bekjendelse; hun forsikkrede: »Man kunde see paa hans Øjne, at han ikke havde sovet, og at han saae overmaade bleg ud.« For at ende dette piinlige Forhør, erklærede han det beskyldte Værelse for aldeles purificeret, og lagde til: at hun gjerne selv kunde sove der, naar hun blot havde Mod. »Da troer jeg og« sagde han leende, »at jeg engang skal forsøge det!« Hermed syntes denne Materie udtømt, og Man gik over til andre.

Efter den gamle Hertes Hjemkomst forløb et Par Dage, før Taarnkammeret kom paa Bane; thi først havde Man fuldt op at gjøre med at optænke, fremsætte og bedømme de mange forskjellige Maader, paa hvilke sorte Mads kunde have været fanget, samt med at opfinde de rimeligste Hypotheser angaaende hans nærværende Opholdssted. Og dernæst medtog det en lang Tid, omstændelig og nøjagtig at fortælle de tvende Dages Uhrfuglejagt ved Rydhauge. Da nu ogsaa dette rige Æmne omsider var udtømt – det vil sige: da enhver baade skudt og fejlet Fugls Historie var fortalt, tilfredsstillende Grunde anførte ved ethvert Fejlskud, skarpsindige Sammenligninger anstillede mellem Hunde og Geværer o.s.v., o.s.v. – begyndte Frøkenen at lede Samtalen hen paa det berygtede Værelse, idet hun fortalte sin Fader Kjerestens Natteleje der, og gjorde ham opmærksom paa dennes usædvanlige Alvorlighed. Han havde nu i dette sit andet Forhør tvende Inquisitorer, af hvilke især den unge Dame gik ham saaledes paa Klingen med sine skjelmiske Drillerier, at han omsider fandt for godt at tilbagekalde sin forrige Benægtelse, og tilstaae, at han ikke skjøttede om at ligge der oftere. »Er det for en Cavalier?« sagde Frøkenen, »at være bange for en Skygge? jeg er kun et Fruentimmer, og dog tør jeg prøve at bestaae et saadant Eventyr.« »Det koster min Fux,« svarede Junkeren, »I vover det ikke!« »Jeg sætter min Belle lige imod!« raabte hun. Man troede, det var hendes Spøg; men da hun haardtakkede paastod Væddemaalets Holdelse, stræbte baade Kjeresten og Faderen at formaae hende til at afstaae fra saa voveligt et Foretagende. Hun var ubevægelig. Nu ansaa Junkeren det altsaa for nødvendigt, at skrifte Alt reentud. Den Gamle rystede paa Hovedet; Frøken Mette loe, og paastod han havde drømt, og, for at overbevise